

Arrest

nr. 299 563 van 8 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen beschik je over de Afghaanse nationaliteit, ben je Pashtun van etnische origine en ben je een soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Zarifkhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je bent nog minderjarig.

Op 14 februari 2020 diende jij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hierin verklaarde jij het volgende.

Jij en jouw familie woonden steeds in het dorp Zarifkhel te Hesarak. Je ging drie jaar naar school in Afghanistan. Omdat de taliban jou onderweg naar school sloegen in het gezicht en eisten dat je naar een madrassa zou gaan, stopte je met school. Je gaf gehoor aan de taliban en volgde hierna les in een madrassa. Eén of twee jaar nadat je stopte met school verliet je het land. In de madrassa waar je studeerde kwam de taliban vaak. Ze preekten en riepen op om de wapens op te nemen en jihad te voeren. Toen je dit vertelde aan jouw vader, waarschuwde jouw vader andere dorpelingen. Vijf dagen later bezochten de taliban jouw huis en namen jouw vader, oudere broer F. (...) en jongere broer M. (...) mee. Drie dagen nadien werd jouw jongere broer vrijgelaten. Hij was verwond aan het been door toedoen van de taliban. Om die reden werd jouw broer gehospitaliseerd. Omdat jouw leven in gevaar was, verbleef je nog een week bij jouw maternale oom om vervolgens te vluchten uit Afghanistan. Je was zes maanden onderweg van Afghanistan tot België. Vanuit jouw dorp reisde je met een smokkelaar per wagen naar de grens. Je reisde verder per wagen via Iran naar Turkije, waar je anderhalve maand verbleef. In Turkije had je voor het laatst contact met jouw familie in Hesarak via jouw maternale oom. Jouw vader en oudere broer verblijven nog steeds in gevangenschap bij de taliban. Je reisde verder naar Servië, waar je door volwassen Afghaanse mannen werd lastiggevallen. Ze vertelden jou dat je een knappe jongen bent en ze raakten jou aan. Je weigerde verder te gaan met deze mannen en je vroeg hulp aan een aardige smokkelaar. Hij zorgde ervoor dat je verder kon reizen.

Ter ondersteuning van jouw eerste verzoek legde je tijdens jouw persoonlijk onderhoud de dato 12 juli 2021 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer. Jouw voogd toont tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van jouw eerste verzoek op het CGVS op haar mobiele telefoon een foto (selfie) van jou waarop jouw aangezicht is afgebeeld en die genomen werd kort na jouw aankomst in België. Op 14 juli 2021 maakte jouw voogd een kopie over van de BIVR van jouw vriend bij wie je toen verbleef nadat je het opvangcentrum verlaten had wegens een incident. Op 15 juli 2021 maakte jouw voogd een kopie van deze foto over aan het CGVS. Dezelfde dag maakte jouw voogd ook een verslag over van het incident waarbij jij betrokken was in het opvangcentrum te Gembloux op 29 juni 2021 en maakte zij ook een observatieverslag opgesteld door de directrice van het opvangcentrum Les Hirondelles op 10 juli 2021 over aan het CGVS. Op 28 juli 2021 maakte jouw voogd een attest van de psycholoog A. L. (...) van het centrum El Paso over aan het CGVS. Op 25 augustus 2021 ontving het CGVS een bericht van jouw voogd dat je een behandeling startte bij de psycholoog J. (...) in het centrum "Santé en exil". Op 13 oktober 2021 maakte jouw voogd per e-mail een bericht van het Rode Kruis over met het nieuws dat jouw moeder werd getraceerd en gecontacteerd in Hesarak. Op 1 april 2022 maakte jouw voogd een e-mail over aan het CGVS waarin zij herhaalde dat je van Hesarak afkomstig bent en jouw vader en broer nog steeds verdwenen zijn. Tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS de dato 28 juli 2022 legde u geen nieuwe documenten neer. Op 28 juli 2022 legde uw advocaat op het onthaal van het CGVS een vonnis van de rechtbank neer waarin jouw verzoek om als staatloze te worden erkend geweigerd werd.

Op 8 september 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 16 februari 2023 met arrest nr. 284996 deze beslissing bevestigd.

Zonder België te hebben verlaten dien je op 23 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Je verklaart steeds de volledige waarheid te hebben gesproken tijdens jouw eerste verzoek en blijft volharden in jouw eerdere verklaringen. Je voegt hier nog aan toe dat K. (...), een oude qari uit de moskee die u bezocht, fysiek contact zocht met jou en jouw lichaam vaak aanraakte. De familie van K. (...) zou goede contacten hebben met de taliban. K. (...) zou geprobeerd hebben jou te kussen en zijn bed in te trekken om slechte zaken met jou te doen. Je zou beseft hebben dat K. (...) seks met jou wilde. Je beweert dat het ganse dorp dacht dat je een seksuele relatie had met K. (...). Jouw klasgenoten zouden je een "homo" hebben genoemd. Nadat jouw vader de broer van K. (...) zou hebben doodgeschoten, zou jouw vader samen met jouw broers F. (...) en M. (...) door de taliban zijn opgepakt. Je verklaart dat M. (...) werd vrijgelaten, maar jouw vader en broer F. (...) niet. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat K. (...) jou zal doden omdat jij hem een slechte naam zou hebben gegeven in jouw dorp Zarifkhel. Daarnaast zal je zelfmoord plegen bij een terugkeer omdat de situatie in Afghanistan te moeilijk is.

Ter staving van jouw tweede verzoek leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Je bent immers een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Er werd tevens rekening gehouden met uw vroegere mentale moeilijkheden.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat je jouw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die je naar aanleiding van jouw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. Je beweert immers in jouw verklaringen van jouw volgend verzoek op de Dienst Vreemdelingen dat je in jouw eerste verzoek steeds de volledige waarheid hebt verteld. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat jouw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo kon er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaring tot aan jouw vertrek uit Afghanistan steeds in het dorp Zarifkhel te Hesarak in Nangarhar te hebben gewoond, noch aan overige elementen aangaande jouw reële situatie zoals jouw profiel, jouw familiesamenstelling en jouw familiale netwerk. Bijgevolg kon er ook niet het minste geloof gehecht worden aan de feiten die je beweerde er te hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden hebben gegeven tot jouw vlucht uit Afghanistan noch aan de door jou beweerde ontvoering en verdwijning van jouw vader en broer. Jouw ingeroepen problemen met “bacha baz”-mensen op jouw reisweg van Afghanistan naar België konden ook niet geloofd worden en waren, los van het feit dat zij niet oprecht zijn, op zich ook onvoldoende ernstig. Je bleek eveneens niet dermate verwesterd te zijn dat aan jou internationale bescherming dient te worden toegekend. Daarnaast lieten de door jou neergelegde documenten zoals jouw documenten met betrekking tot eventuele psychologische moeilijkheden evenmin toe te concluderen dat jij bescherming behoeft. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat je in het kader van jouw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat je steeds in het dorp Zarifkhel te Hesarak hebt gewoond waar je in de madrassa door de taliban werd opgeroepen tot het voeren van jihad waarna jouw vader en broer F. (...) opgepakt werden door de taliban en dat je op jouw reisweg te maken kreeg met “bacha baz” – mensen die “actie” wilden met jou, moet worden beklemtoond dat jouw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat je naar aanleiding van jouw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Je gaat er tevens aan voorbij dat de beslissing van het CGVS bevestigd werd door de RvV en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft.

Het louter voortborduren op jouw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen uit jouw eerste verzoek zonder het tegendeel aan te tonen, kan dan ook op geen enkele wijze overtuigen.

Dient te worden opgemerkt dat jouw verklaring in jouw huidig verzoek “steeds de volledige waarheid te hebben verteld” in jouw eerste verzoek contradictorisch is aan jouw verdere verklaring dat je de “echte reden” voor jouw vertrek niet hebt verteld in jouw eerste verzoek (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Dat je niet de waarheid hebt verteld tijdens jouw eerste verzoek wordt tevens bevestigd door jouw voogd in onderhavig verzoek. Jouw voogd stelt immers in jouw verklaring volgend verzoek op de DVZ dat je “de waarheid niet meer durfde te vertellen” (DVZ, vraag 24).

Voorts blijkt uit jouw verklaringen in jouw volgend verzoek op de DVZ dat je er helemaal aan voorbij gaat dat er geen geloof kon worden gehecht aan jouw bewering steeds in Zarifkhel te Hesarak te hebben gewoond zoals omstandig uiteengezet werd door het CGVS in de beslissing van jouw eerste verzoek en bevestigd werd door de RvV. Zo herhaal je in onderhavig verzoek alleen maar wat je beweerde in jouw vorig verzoek, met name dat je sinds jouw geboorte tot jouw vertrek in ongeveer augustus 2019 steeds in hetzelfde dorp Zarifkhel te Hesarak hebt gewoond (DVZ, vraag 10). Deze loutere herhaling zonder verdere staving is onvoldoende om het ongeloof met betrekking tot jouw herkomst en profiel van een gewone landbouwerszoon uit Zarifkhel ongedaan te maken. Vervolgens negeer je ook de gedane vaststellingen door het CGVS en de RvV dat er wegens jouw ongeloofwaardige verblijf in het dorp Zarifkhel, district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar tot jouw vertrek uit Afghanistan, evenmin enig geloof wordt gehecht aan de feiten die jij er zou hebben meegemaakt en die aanleiding zouden hebben gegeven tot jouw vlucht uit Afghanistan zoals ook eerder in jouw eerste verzoek al uiteengezet werd door het CGVS en de RvV. Het is bijgevolg merkwaardig dat je zonder enige verdere bedenking opnieuw dezelfde stellingen poneert die ongeloofwaardig werden bevonden. De vaststelling dat jouw verklaringen bedrieglijk zijn blijft bijgevolg ongewijzigd. Jouw bijkomende verklaringen dat je niet alleen op jouw reisweg maar ook in jouw dorp Zarifkhel voor jouw vertrek uit Afghanistan het slachtoffer werd van seksuele aanranding, met name door de oude qari K. (...), is bijgevolg niet geloofwaardig. Ook het verdere vervolg van jouw asielrelaas geschetst in jouw huidige verzoek, met name de gepleegde moord door jouw vader en de ontvoering van jouw vader en broer door de taliban, wordt niet geloofd aangezien deze elementen direct verbonden zouden zijn aan jouw problemen met de man K. (...) in jouw beweerde dorp Zarifkhel voor jouw vertrek.

Het CGVS benadrukt dat het aan jou als verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle elementen nodig voor de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Van iedere verzoeker mag verwacht worden dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Bovendien impliceert een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Dit principe geldt ook voor jou als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV). Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de protection officer van het CGVS kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige, volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen. Het is niet ernstig dat je a posteriori, na confrontatie met een negatieve beslissing, een aantal nieuwe gegevens te berde brengt in een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Voor wat het waard is, er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Zarifkhel en dus ook niet aan de door u ingeroepen vluchtaanleiding die er zou hebben plaatsgevonden, geef je geenszins een ernstige en aanvaardbare verklaring voor het niet eerder vermelden van jouw huidige asielmotief in Afghanistan het slachtoffer te zijn geworden van seksuele aanranding door de volwassene K. (...). Dat je tijdens jouw vorig verzoek te beschaamd was om te vertellen over het gegeven dat jij niet alleen in Servië maar ook in Afghanistan het slachtoffer zou zijn geworden van seksuele aanranding en je teveel moeilijke vragen van de tolk en de protection officer van het CGVS kreeg waardoor je dichtklapte en hilde zoals jij en jouw voogd beweren, is geen afdoende excuus voor het verzwijgen van essentiële informatie temeer dit ook geldt als reden waardoor je immers een vrees voor vervolging zou koesteren. Voorts blijkt uit nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van jouw eerste verzoek dat je tijdens jouw eerste verzoek in jouw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS spontaan zonder enige aanzet van de protection officer plots op het einde van jouw

persoonlijk onderhoud op de proppen kwam met elementen van seksuele aanranding dat zou hebben plaatsgevonden in Servië (CGVS, 12 juli 2021, p. 28). De verklaring van jouw voogd dat je huilde toen je uit de doeken deed dat je in Servië aangerand werd zoals jouw voogd voorstelt in jouw verklaringen in jouw volgend verzoek op de DVZ, dient na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud enigszins genuanceerd te worden. Zo blijkt dat je toen met geëmotioneerde stem sprak, maar niet dat je huilde tijdens jouw verklaringen. Dat jouw voogd jou een zakdoekje aanreikte tijdens jouw persoonlijk onderhoud betekent evenmin dat je daadwerkelijk aan het huilen was en dermate onder psychologische druk zou zijn gekomen waardoor je niet meer in staat zou geweest zijn gelijke situaties van misbruik zoals in Servië die jou ook zouden zijn overkomen in Afghanistan weer te geven. Dat je niet te beschaamd was om spontaan te vertellen over het misbruik dat je overkwam in Servië met Afghaanse volwassen mannen, maar wel door schaamte overvallen werd met betrekking tot gelijksoortige elementen in Afghanistan waardoor je dit verzweeg in jouw eerste verzoek is helemaal niet logisch en daarom ook onaannemelijk te noemen. Zoals eerder in de beslissing door het CGVS en het arrest van de RvV al beschreven werd, beweerde u dat Afghaanse volwassen mannen seksuele toenadering zochten op uw reisweg maar werd u nooit verkracht. U omschrijft in uw huidige verzoek een gelijkaardige situatie, met name de volwassene K. (...) zou seksuele toenadering tot u gezocht hebben. Je vermeldt overigens niet verkracht te zijn geweest. Wanneer de dossierbehandelaar van de DVZ hiernaar vraagt antwoord je immers enkel dat K. (...) jouw lichaam heeft aangeraakt en jou bij hem probeerde te lokken. Nogmaals, er kan niet worden ingezien om welke reden je wel over seksuele aanranding in Servië vrijuit kon spreken tijdens jouw eerste verzoek maar niet over seksuele aanranding in Afghanistan zoals je tijdens jouw tweede verzoek tracht in te roepen. Je werd overigens tijdens jouw eerste verzoek meermaals expliciet gevraagd of jou behalve in Servië ook gelijkaardige incidenten van seksueel misbruik overkwam in Afghanistan, wat u telkens uitdrukkelijk ontkend heeft (CGVS, 12 juli 2021, pp. 28 en 30). U werd aldus meer dan eens de kans geboden om aan te geven dat je ook in Afghanistan het slachtoffer werd van eventueel misbruik zonder hierbij details van het beweerde ondergane misbruik te beschrijven. Dat je door schaamte misbruik in Afghanistan zou verzwegen hebben tijdens uw eerste verzoek zoals u heden tracht in te roepen, kan gelet op alle vaststellingen gedaan in uw eerste verzoek en gelet op het voorgaande niet gevolgd worden. Zoals eerder ook uiteengezet betreft dit een post-factum verklaring en heeft het er alle schijn van weg dat u dit element ter kwader trouw aanwendt om een ander licht te doen schijnen op de door u aangebrachte vluchtmotieven. Verder dient te worden aangestipt dat u evenmin enige bewijsstukken neerlegt aangaande deze “echte reden” van jouw vertrek uit Afghanistan. Dat jouw vader de broer van K. (...) vermoord heeft, de politie jouw vader zocht, jouw vader en broer door de taliban opgepakt en verdwenen zijn, blijven blote beweringen die u op geen enkele wijze staft en waaraan niet het minste geloof kan gehecht worden. De eerder gedane vaststellingen aangaande jouw familiale netwerk in Afghanistan blijven in het licht van voorgaande derhalve ook overeind staan. U kan immers niet beschouwd worden als een alleenstaande Afghaanse minderjarige bij terugkeer naar Afghanistan.

Daarenboven ten aanzien van jouw huidige verklaringen over seksueel misbruik in Afghanistan geldt dezelfde beoordeling als deze gemaakt door het CGVS en de RvV in uw eerste verzoek inzake jouw verklaringen van seksueel misbruik in Servië. Zo dient te worden vastgesteld dat deze gebeurtenissen in Afghanistan die u omschrijft als de “echte reden van uw vertrek” op zich, indien geloofwaardig wat niet het geval is, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in aanmerking te worden genomen. Daarnaast wordt opgemerkt dat je intussen zeventien jaar oud bent en bij een eventuele terugkeer niet meer als een “jonge” jongen zal worden beschouwd.

In zoverre je opnieuw zou aanvoeren verwesterd te zijn en om die reden vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan, wat je in jouw verklaring van jouw volgend verzoek niet hebt aangebracht, kan opnieuw worden benadrukt dat je hebt nagelaten in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je zou verwijzen naar jouw verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je brengt in jouw huidig verzoek voorts geen elementen aan die er zouden op kunnen wijzen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en er jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar

zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie

beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dat jij stress hebt en depressief betekent niet dat jij jou in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor jij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf).

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country

Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city

[.pdf](#)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer jouw dertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Hoewel je het land op erg jonge leeftijd hebt verlaten, kan niet worden aangenomen dat je geheel onwetend bent van de Afghaanse waarden en normen. Daargelaten de vaststelling dat uit het voorgaande blijkt dat je niet alleen in jouw eerste verzoek maar opnieuw in onderhavig verzoek geen zicht biedt op jouw werkelijke verblijfplaats(en) voor jouw komst naar België, noch jouw familiaal netwerk in Afghanistan, verklaar je ook zelf nog een netwerk te hebben in jouw beweerde regio van herkomst en thans regelmatig in contact te staan met jouw familie (administratief dossier, CGVS II, p. 5 en 8, DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22). Verder blijkt uit jouw eerdere verklaringen en voorgelegde stukken dat je eerst in een open centrum verbleef voor een jaar, na een incident in het tweede opvangcentrum een periode bij een Afghaanse vriend hebt gewoond, om vervolgens een appartement te delen met een andere Afghaan. Uit jouw administratief dossier blijkt dat je nog steeds op dit zelfde adres woonachtig bent. Bijgevolg blijkt dat je ook na jouw komst naar België in contact bleef met de Afghaanse gemeenschap en dat je bij terugkeer kan terugvallen op jouw familiaal netwerk, wat maakt dat je vertrouwd bent met een leven waarin Afghaanse tradities, normen en waarden primeren. Nergens kan vastgesteld worden dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en "het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad duidt erop dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 14 februari 2020 door verwerende partij bij beslissing van 8 september 2022 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar verklaring tot aan haar vertrek uit Afghanistan steeds in het dorp Zarifichel te Hesarak in Nangarhar te hebben gewoond, noch aan overige elementen aangaande haar reële situatie zoals haar profiel, haar familiesamenstelling en haar familiale netwerk. Bijgevolg werd evenmin geloof gehecht aan de feiten die verzoekende partij beweerde er te hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vlucht uit Afghanistan, noch aan de door haar beweerde ontvoering en verdwijning van haar vader en broer. Ook haar problemen met “bacha baz”-mensen op haar reisweg van Afghanistan naar België werden niet geloofd en werden bovendien hoe dan ook onvoldoende ernstig geacht. Verder werd nog vastgesteld dat verzoekende partij niet dermate verwesterd bleek te zijn dat aan haar internationale bescherming dient te worden toegekend en dat de door haar neergelegde documenten zoals haar documenten met betrekking tot eventuele psychologische moeilijkheden evenmin toelieten te concluderen dat zij bescherming behoeft. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 284 996 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 februari 2023, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Vooreerst bemerkt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van huidig verzoek op goede gronden heeft vastgesteld dat er zich thans geen bijkomende elementen aandienen, noch door verzoekende partij worden aangereikt, die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in hoofde van verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden aanwezig zijn, en dat deze mee in acht genomen werden in het kader van onderhavige procedure, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hieraan afbreuk doen. Zij beperkt zich tot het betoog dat hoewel erkend wordt dat zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een bijzondere procedurele nood heeft, bij de beoordeling van haar verzoek onvoldoende rekening gehouden werd met haar minderjarigheid. De Raad duidt er evenwel op dat uit wat volgt blijkt dat verwerende partij wel degelijk afdoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd/minderjarigheid van verzoekende partij en dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar haar jonge leeftijd/minderjarigheid om de in de bestreden beslissing gedane bevindingen te verklaren.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek. Daarnaast brengt zij nog een nieuw feit aan, met name dat zij ook reeds in Afghanistan het slachtoffer werd van seksueel misbruik.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek verklaart steeds de volledige waarheid te hebben gesproken tijdens haar vorig verzoek, volhardt in haar eerdere verklaringen en hier nog aan toevoegt dat K., een oude *qari* uit de moskee die zij bezocht, fysiek contact zocht met haar, haar lichaam vaak aanraakte, haar probeerde te kussen en zijn bed in te trekken, stellende dat hierdoor het ganse dorp dacht dat zij een seksuele relatie had met K. en dat haar vader de broer van K. zou hebben doodgeschoten waarna hij samen met haar broers F. en M. door de taliban zou zijn opgepakt, is de Raad van oordeel dat dienaangaande door verwerende partij op goede gronden wordt overwogen dat:

(i) wat betreft de verklaringen van verzoekende partij waarvan vastgesteld kan worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en de door haar aangehaalde asielmotieven;

(ii) haar verklaring steeds de volledige waarheid te hebben verteld in haar eerste verzoek contradictorisch is aan haar verdere verklaring dat ze de 'echte reden' voor haar vertrek niet heeft verteld in haar eerste verzoek;

(iii) zij voorts met haar verklaringen helemaal voorbijgaat aan de in het kader van haar eerste verzoek gedane vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan haar bewering steeds in Zarifkhel te Hesarak te hebben gewoond, en daarentegen zonder enige verdere bedenking en/of verdere staving opnieuw dezelfde stellingen poneert die ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor ook haar bijkomende verklaringen dat zij niet alleen op haar reisweg maar ook in haar dorp Zarifkhel voor haar vertrek uit Afghanistan het slachtoffer werd van seksuele aanranding, met name door de oude *qari* K. bijgevolg niet geloofwaardig zijn en ook het verdere vervolg van haar asielrelaas geschetst in haar huidige verzoek, met name de gepleegde moord door haar vader en de ontvoering van haar vader en broer door de taliban, niet geloofd kan worden aangezien deze elementen direct verbonden zouden zijn aan haar problemen met de man K. in haar beweerde dorp Zarifkhel voor haar vertrek;

(iv) zij overigens ook geen ernstige en aanvaardbare verklaring geeft voor het niet eerder vermelden van haar huidige asielmotief in Afghanistan het slachtoffer te zijn geworden van seksuele aanranding door de volwassene K. en zij evenmin enige bewijsstukken neerlegt aangaande deze 'echte reden' van haar vertrek uit Afghanistan; en,

(v) haar huidige verklaringen over seksueel misbruik in Afghanistan daarenboven onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in aanmerking te worden genomen en verzoekende partij intussen zeventien jaar oud is en bij een eventuele terugkeer niet meer als 'jonge' jongen zal worden beschouwd.

Door verzoekende partij worden geen argumenten aangebracht die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoekende partij vooreerst in haar verzoekschrift de verschillende motieven waarop de beslissing inzake haar eerste verzoek was gesteund in een ander daglicht tracht te stellen, herhaalt de Raad dat verzoekende partij onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd. De Raad onderstreept dat de beslissing inzake haar eerste verzoek kracht en gezag van gewijsde heeft en dat de Raad derhalve niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds in het kader van haar eerste verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het louter opnieuw betwisten van de

motieven waarop de beslissing inzake haar eerste verzoek is gesteund, zonder het bijbrengen van dergelijke nieuwe elementen, biedt dan ook geen soelaas.

Ook haar loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent seksueel misbruik van minderjarige jongens in Afghanistan is geenszins dienstig en kan niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers volstaat dergelijke loutere verwijzing naar informatie van algemene aard niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft het niet eerder vermelden van haar huidige asielmotief in Afghanistan het slachtoffer te zijn geworden van seksuele aanranding door de volwassene K., oppert verzoekende partij nog dat geen rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd, het traumatische karakter van deze gebeurtenissen en met de sociale en culturele context waaruit zij afkomstig is. Tevens stelt zij dat “*de weinig discrete, expliciete vragen*” tijdens haar persoonlijk onderhoud haar ontmoedigden en dat het een grote stap was om over deze gebeurtenissen te praten in het bijzijn van een Afghaanse volwassen man (de tolk). Hierdoor voelde zij zich niet op haar gemak om te praten over het misbruik in Afghanistan. De Raad wijst evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing in dit verband dat het allerminst logisch is dat verzoekende partij enerzijds niet te beschaamd zou zijn geweest om spontaan te vertellen over het misbruik dat haar overkwam in Servië met Afghaanse volwassen mannen, maar anderzijds wel door schaamte overvallen zou zijn geweest met betrekking tot gelijksoortige elementen in Afghanistan. Zoals reeds opgemerkt door verwerende partij, werd aan verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek meermaals expliciet gevraagd of haar behalve in Servië ook gelijkaardige incidenten van seksueel misbruik overkomen waren in Afghanistan, wat zij telkens uitdrukkelijk ontkende (notities CGVS d.d. 12/07/2021, p. 28 en 30). Gelet op deze vaststellingen, volstaat een loutere verwijzing naar de jonge leeftijd van verzoekende partij, het traumatische karakter van de gebeurtenissen en de sociale en culturele context waaruit zij afkomstig is dan ook niet ter verschoning van het niet vermelden van de door haar thans beweerde eigenlijke reden van haar vertrek uit Afghanistan.

2.2.9. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Immers wijst de Raad erop dat door verwerende partij dienaangaande volgende terechte, pertinente vaststellingen worden gedaan in de bestreden beslissing: “*In zoverre je opnieuw zou aanvoeren verwesterd te zijn en om die reden vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan, wat je in jouw verklaring van jouw volgend verzoek niet hebt aangebracht, kan opnieuw worden benadrukt dat je hebt nagelaten in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je zou verwijzen naar jouw verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je brengt in jouw huidig verzoek voorts geen elementen aan die er zouden op kunnen wijzen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen*

schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en er jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen. Immers komt zij niet verder dan opnieuw te duiden op haar goede integratie in België en het feit dat zij hier naar school gaat en een studentenjob heeft, waaromtrent zij per aanvullende nota nog verschillende getuigenissen van haar begeleiders in haar opvangcentrum, klasgenoten, haar voormalige sociaal assistente, haar voormalige psychologe, haar werkgever en haar vriendin in België alsook contracten betreffende haar studentenjob neerlegt (zie bijlagen 1-8 van de aanvullende nota). De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar deze elementen om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet *in concreto* aantoont dat haar verblijf in het Westen en deze elementen haar dermate zouden hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij.

2.2.10. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, herhaalt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in Afghanistan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in Afghanistan te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Deze door verzoekende partij aangehaalde informatie van algemene aard omtrent het talibanregime in Afghanistan kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.11 Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten

van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.12. Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is

en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Wat betreft nog de informatie die verzoekende partij aanhaalt in haar aanvullende nota omtrent veiligheidsincidenten die het afgelopen jaar plaatsvonden in de provincie Nangarhar, *i.e.* de provincie waarvan zij beweert afkomstig te zijn, benadrukt de Raad vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geen nieuwe elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar eerste verzoek gedane vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst uit deze regio. Een verwijzing naar veiligheidsincidenten in deze regio is dan ook geenszins dienstig. Zij het overigens volledigheidshalve opgemerkt dat ook het geweld waarvan sprake in deze informatie een hoofdzakelijk doelgericht karakter kent met slechts een beperkte impact op burgers. Deze informatie ligt dan ook geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daar waar verzoekende partij in dit verband duidt op haar profiel van *"jonge man (...) die nu al ruime tijd in Europa verblijft"*, wijst de Raad erop dat wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden door *in casu* de taliban, dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen.

Derhalve zijn er evenmin nieuwe elementen voorhanden die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou (administratief dossier, stuk 5, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT